

La gran caminata

DISTORSIONS

núm. 73

Stephen King
(Richard Bachman)

LA GRAN CAMINADA

Traducció de Martí Sales

Ed. Males Herbes
2020

Primera edició: setembre 2020

© Stephen King

© de la traducció, Martí Sales

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-122167-2-1

Dipòsit legal: B 15385-2020

Impressió: Liberdúplex S.L

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'Internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Per a Jim Bishop, Burt Hatlen i Ted Holmes

Per a mi, l'Univers era tot buit de Vida, o Objectiu, de Volició, fins d'Hostilitat; era una immensa, morta i incommensurable màquina de vapor que no parava de girar, amb indiferència mortal, per esclafar-me de cap a peus. Oh, vast, tenebrós, solitari Gòlgota, i Molí de la Mort! Per què els Vius van ser desterrats sense companyia, conscients? Per què, si no hi ha Dimoni; o és que el Dimoni és el vostre Déu?

THOMAS CARLYLE

Voldria animar cada nord-americà a caminar tan sovint com sigui possible. Més que sa, és divertit.

JOHN F. KENNEDY (1962)

*The pump don't work
'cause the vandals took the handle*

La bomba no va
perquè els vàndals s'han endut el mànec.

BOB DYLAN

PRIMERA PART

LA SORTIDA

CAPÍTOL 1

Digues la paraula secreta i guanya cent dòlars.
George, qui són els nostres primers contrincants?

George...? Que hi ets, George?

GROUCHO MARX, *T'hi jugues la vida*

Un vell Ford blau va entrar al pàrquing vigilat aquell matí, semblava un gos petit i cansat després d'una llarga cursa. Un dels guardes, un jove inexpressiu que duia un uniforme caqui amb el cinturó corresponent, va demanar el carnet d'identitat de plàstic blau. El nano, des del seient del darrere, li va passar a la seva mare. Ella li va passar al guarda. El guarda va endur-se'l cap a un terminal d'ordinador que cridava l'atenció i semblava fora de lloc en aquella pau rural. El terminal d'ordinador es va empassar el carnet i la pantalla va mostrar això:

GARRATY RAYMOND DAVIES
RD 1 POWNAL MAINE
ANDROSCOGGIN COUNTY
ID NUMBER 49-801-89
OK-OK-OK

El guarda va tocar un altre botó i tot va desaparèixer, la pantalla va tornar a quedar neta, verda i buida. Els va indicar que passessin.

—Que no ens tornen el carnet? —va preguntar la senyora Garraty—. Que no...

—No, mare —va dir en Garraty amb paciència.

—Doncs no m'agrada —va dir, aparcant en un lloc lliure. No parava de dir-ho des que havien marxat quan era fosc, a les dues de la matinada. Més que dir-ho, ho remugava.

—No et preocupis —va dir sense sentir-se a si mateix. Mirava absort, entre expectant i atemorit. Va sortir del cotxe quasi abans que el motor deixés anar l'últim esbufec asmàtic. Era un nano alt, fort, amb una jaqueta militar descolorida contra la fresca primavera de les vuit del matí.

La mare també era alta, però massa prima. Gairebé no tenia pits, eren una mena de lleus protuberàncies. La seva mirada era erràtica i insegura, com si estigués en xoc. Tenia la cara d'un invàlid. Els cabells pèl-roigs se li havien despentinat sota la profusió de clips que en teoria els havien de mantenir a lloc. El vestit li anava balder, com si s'hagués aprimat molt darrerament.

—Ray —va dir en aquell murmuri conspirador que ell havia après a témer—. Ray, escolta.

Va abaixar el cap i va fer veure que es posava bé la camisa. Un dels guardes menjava una ració d'una llauna i llegia un còmic. En Garraty va mirar el guarda menjant i llegint i va pensar per enèsima vegada: és tot veritat. Ara, per fi, la frase es feia realitat.

—Encara ets a temps de canviar d'idea.

La por i les expectatives li van encongir el cor.

—No, ja no —va dir—. La data límit per retirar-se era ahir.

Encara amb aquell murmuri que odiava:

—Ho entendran, sé que sí. El Major...

—El Major —va començar en Garraty, i va veure com la mare s'estremia—. Ja saps què faria el Major, mare.

Un altre cotxe va acabar el petit ritual a la porta i va aparcar. Un nano de cabells foscos en va sortir. Els pares el van seguir i per un moment els tres es van quedar en rotllana com jugadors de beisbol preocupats pel partit. Ell, com alguns altres nanos, duia una motxilla petita. En Garraty va pensar si no havia set una mica burro de no dur-ne.

—No vols canviar d'idea?

Era la culpa, la culpa emmascarada d'ansietat. Tot i només tenir setze anys, en Ray Garraty sabia quatre coses sobre la culpa. Ella creia que havia set massa tova, massa aixafada, o potser massa sobrepassada per antigues penes per aturar la bogeria del fill de soca-rel, aturar-lo abans que la maquinària feixuga de l'estat amb els seus guardes amb uniformes caqui i els seus terminals d'ordinador se n'apoderessin, cada dia més subjugat per la pròpia insensatesa, fins que ahir la trampa va tancar-se definitivament damunt seu.

Li va posar la mà a l'espatlla.

—Ha set cosa meva, mare. No teva, ho sé. Jo —va mirar al voltant. Ningú els feia gens de cas— t'estimo, però així és millor, vagi com vagi.

—No —va dir, a punt de plorar—. Ray, no ho és, si el teu pare fos aquí, no ho permetria.

—Però oi que no hi és? —Brutal, així esperava estroncar-li les llàgrimes... I si se l'havien d'endur arrossegant-la? Havia sentit que algun cop havia passat. La sola idea el glaçava. En una veu més suau, va dir—: Deixa-ho estar, mare. D'acord? —Va forçar un somriure i va respondre per ella—: Vinga.

A la mare encara li tremolava la barbeta, però va as-sentir. No estava bé, però era massa tard. Ja no s'hi podia fer res.

Un ventet xiuxiuejava pels pins. El cel era blavíssim. Tenien la carretera just davant, amb la fita de pedra que marcava la frontera entre els Estats Units i el Canadà. De cop i volta, les expectatives van superar la por i va voler tirar endavant, començar d'una vegada.

—T'he fet això. Te les pots endur, oi? No pesen gaire, oi? —Li va donar un paquet de galetes embolicat amb paper de plata.

—Vinga.

Les va agafar i la va abraçar amb incomoditat, volia donar-li el que necessitava. Li va fer un petó a la galta. Tenia la pell com de seda vella. Una mica més i ell també es posa a plorar. Llavors va pensar en la cara somrient i el mostatxo del Major i va enretirar-se, guardant-se les galetes a la butxaca de la jaqueta.

—'deu, mare.

—Adeu, Ray. Porta't bé.

Es va quedar allà plantada un moment i a ell li va semblar tan lleugera que fins la bufada suau de la brisa d'aquell matí se l'hauria pogut endur com la llavor d'una flor. Llavors va tornar al cotxe i va engegar-lo. En Garraty es va quedar allà plantat. Ella va aixecar la mà

i es va acomiadar, ara sí que li rajaven les llàgrimes, ho veia. Va respondre amb el mateix gest i mentre ella se n'anava, allà plantat amb els braços a banda i banda, va ser conscient que devia semblar molt valent i sol. Però quan el cotxe va traspasar les portes, quina desolació: tornava a ser només un nano de setze anys, sol en un lloc desconegut.

Es va girar cap a la carretera. L'altre nano, el dels cabells foscos, mirava com marxaven els seus pares. Tenia una bona cicatriu a la galta. En Garraty va acostar-s'hi i li va dir hola.

El nano dels cabells foscos se'l va mirar.

—Ei.

—Em dic Ray Garraty —va dir, sentint-se una mica ximple.

—Jo Peter McVries.

—Estàs a punt? —va preguntar en Garraty.

En McVries va arronsar les espatlles.

—Estic neguitós. Això és lo pitjor.

En Garraty va assentir.

Van caminar cap a la carretera i la fita de pedra. Darrere seu, aparquaven altres cotxes. Una dona va començar a xisclar de cop i volta. Inconscientment, en Garraty i en McVries es van apropar l'un a l'altre. Cap dels dos va mirar enrere. Davant seu hi havia la carretera, ampla i negra.

—L'asfalt cremarà al migdia —va dir en McVries tot d'una—. Aniré per la cuneta.

En Garraty va assentir. En McVries va mirar-lo, pensatiu.

—Quant peses?

—Setanta-tres.

—Jo setanta-sis. Diuen que els que pesen més es cansen abans, però crec que estic en prou bona forma.

Segons en Garraty, en Peter McVries estava molt millor, se'l veia superatlètic. Es va preguntar qui eren els que deien que els que pesen més es cansen abans, gairebé l'hi va demanar, però va decidir no fer-ho. La Caminada era d'aquelles coses basades en apòcrifs, talismans i llegendes.

En McVries va seure en una ombra prop d'un parell de nanos, i al cap d'un moment, en Garraty va seure-hi al costat. En McVries semblava que se n'havia oblidat del tot, d'ell. En Garraty va mirar-se el rellotge. Eren les vuit i cinc. Faltaven cinquanta-cinc minuts. Li van tornar la impaciència i l'expectació, i va fer el possible per desfer-se'n, dient-se que més valia gaudir d'estar assegut mentre podia.

Tots els nanos estaven asseguts. En grups i sols; un nano s'havia enfilat a la branca més baixa d'un pi que donava a la carretera i menjava el que semblava un sandvitx de melmelada. Era prim i ros, duia pantalons porpra i una camisa blava de cambrai sota un jersei verd vell de cremallera amb forats als colzes. En Garraty va pensar si els més prims aguantarien o es fondrien ràpidament.

Els nanos que estaven al costat seu i d'en McVries xerraven.

—Jo no penso anar ràpid —va dir un d'ells—. Per què? Si rebo un avís, què? M'adapto i ja està. Aquí la paraula clau és adaptació. Recordeu on ho vaau sentir primer.

Va mirar al voltant i va descobrir en Garraty i en McVries.

—Més xais cap a l'escorxador. Em dic Hank Olson, soc així: he nascut per fer camí —va dir sense cap rastre de somriure.

En Garraty es va presentar. En McVries també, absent, encara mirant cap a la carretera.

—Jo me dic Art Baker —va dir l'altre baixet. Parlava amb una mica d'accent del sud. Tots quatre van donar-se les mans.

Es va fer un silenci i en McVries va dir:

—Fa una mica de cangueli, oi?

Tots van fer que sí menys en Hank Olson, que va arrossar les espatlles i va somriure. En Garraty va mirar el nano dalt del pi com s'acabava el sandvitx, feia una bola del paper que l'embolicava i la llençava a la cuneta de mà esquerra. Cremarà de seguida, va pensar. Això el va fer sentir una mica millor.

—Veieu aquella marca just al costat de la fita? —va dir de sobte l'Olson.

Tots van mirar. La brisa feia córrer ombres per la carretera. En Garraty no va saber si veia res o no.

—És de la Gran Caminada de fa dos anys —va dir l'Olson amb una satisfacció perversa—. El xaval estava tan acollonit que a les nou en punt es va quedar clavat.

En silenci, van fer-se a la idea d'aquell horror.

—No es podia moure. Va rebre els tres avisos i a les 9.02 li van donar el passaport. Aquí mateix a la línia de sortida.

En Garraty pensava si ell també es quedaria clavat. No ho creia, però això només se sap quan t'hi trobes, i la idea era terrible. Es preguntava per què en Hank Olson havia volgut parlar d'una cosa tan terrible.

Tot d'una l'Art Baker es va redreçar.

—Ja ve.

Un jeep de color marronós va arribar fins a la fita de pedra i es va aturar. El seguia un estrany vehicle eruga que avançava molt més lent. Tenia uns radars menuts de plat muntats a la part del davant i del darrere. Dos soldats descansaven a la coberta superior i en Garraty va tenir una esgarrifança quan els va mirar. Duien rifles militars de gran calibre.

Alguns dels nanos van aixecar-se, però en Garraty no. Tampoc l'Olson o en Baker, i després d'un cop d'ull inicial, feia la impressió que en McVries havia tornat a les seves cabòries. El noi esprimatxat dalt del pi gronxava les cames com si res.

El Major va sortir del jeep. Era un home alt i dret, i la pell colrada pel sol del desert li quedava bé amb la roba caqui. Duia una pistola al cinturó i unes ulleres de sol reflectores. Deien que els ulls del Major eren extremadament sensibles a la llum i mai se l'havia vist en públic sense ulleres.

—Seieu, nanos —va dir—. Recordeu el Consell Tretze. —El Consell Tretze era «Conserva l'energia sempre que puguis».

Els que estaven drets van seure. En Garraty va tornar a mirar el rellotge. Eren les 8.16 i va decidir que anava un minut avançat. El Major sempre era puntual. Li va passar pel cap endarrerir el rellotge un minut però no ho va fer.

—No faré cap discurs —va dir el Major, repassant-los amb les ulleres opaques que li tapaven els ulls—. Donaré l'enhorabona al que guanyi i el meu reconeixement al valor dels que perdin.

Va anar cap a la part del darrere del jeep. El silenci era viu. En Garraty va respirar fondo l'aire primaveral. Faria calor. Un bon dia per caminar.

El Major va tornar amb una carpeta.

—Quan digui el vostre nom, feu un pas endavant i agafeu el vostre número. Després, torneu al vostre lloc fins que sigui el moment de començar. Afanyeu-vos, sisplau.

—Ara ets a l'exèrcit —va xiuxiuejar l'Olson amb un somriure, però en Garraty no li va fer cas. Era impossible no admirar el Major. El pare d'en Garraty, abans no se l'enduguessin els escamots, solia dir que el Major era el monstre més perillós que havia parit cap país, un sociòpata amb el beneplàcit de la societat. Però mai no havia vist el Major en persona.

—Aaronson.

Un nano de pagès, baixet i rabassut, amb el clatell cremat, va avançar vacil·lant, evidentment aclaparat per la presència del Major, i va agafar el seu gran número 1 de plàstic. Se'l va enganxar a la camisa amb els adhesius i el Major li va donar un copet a l'esquena.

—Abraham.

Un noi alt i pèl roig amb texans i samarreta. Duia la jaqueta lligada a la cintura, com un estudiant, i li ballava molt damunt dels genolls. L'Olson va riure per sota el nas.

—Baker, Arthur.

—Em toca —va dir en Baker, i es va aixecar. Es movia amb falsa parsimònia i neguitejava en Garraty. En Baker seria dur de pelar. En Baker arribaria lluny.

En Baker va tornar. S'havia enganxat el número 3 a la part dreta del pit de la camisa.

—Que t'ha dit alguna cosa? —va preguntar-li en Garraty.

—M'ha preguntat si ja començava a fer calor allà per ca meva —va dir en Baker sense fer escarafalls—. Sí... El Major m'ha parlat.

—No tanta calor com començarà a fer aquí —va burlar-se'n l'Olson.

—Baker, James —va dir el Major.

Així fins a les 8.40, sense entrebancs. Ningú s'havia escapolit. A l'aparcament, tot de motors es van engegar i els cotxes van començar a sortir, nanos que eren a la llista d'espera i ara podien tornar a casa i mirar la Gran Caminada a la televisió. Ara va de bo, va pensar en Garraty, ara va de bo.

Quan li va tocar el torn, el Major li va donar el número 47 i li va dir «Bona sort». De prop feia una olor molt masculina, quasi abassegadora. En Garraty va tenir unes ganes gairebé irrefrenables de tocar-li la cama i assegurar-se que era real.

En Peter McVries era el 61. En Hank Olson era el 70. Va estar amb el Major més estona que la resta. El Major va riure per alguna cosa que l'Olson li havia dit i li va donar un copet a l'esquena.

—Li he dit que tingui a mà un bon feix de bitllets —va dir l'Olson quan va tornar—. I m'ha dit que us destrossi. Que li agradava veure algú amb ganes de brega. Destrossa'ls, nano, m'ha dit.

—Molt bé —va dir en McVries, i li va picar l'ullet a en Garraty. No sabia què volia dir en McVries, en picar-li l'ullet. S'enfotia de l'Olson?

El noi esprimatxat dalt del pi es deia Stebbins. Va agafar el número capcot, sense dir una paraula al Major, i

se'n va anar a seure al peu del pi. En Garraty el trobava fascinant, segons com.

El número 100 era un pèl-roig amb acne. Es deia Zuck. Va agafar el seu número i llavors tots van seure i van esperar el que havia de passar.

Tres soldats van sortir del vehicle eruga i van donar-los uns cinturons amples amb butxaques. Les butxaques eren plenes de tubs d'un concentrat altament energètic. Van venir més soldats amb cantimplores. Els nanos es van posar els cinturons i van penjar-s'hi les cantimplores. L'Olson es va deixar el cinturó caigut, com un pistoler, en va treure una xocolatina i se la va començar a menjar.

—Prou bona —va dir, somrient.

Va fer un trago de la cantimplora per fer baixar la xocolata i en Garraty es va preguntar si simplement feia el fanfarró o sabia alguna cosa que ell no sabia.

El Major els va mirar amb solemnitat. Al rellotge d'en Garraty eren les 8.56: com s'havia fet tan tard? Li va agafar molt mal de panxa.

—Vinga, nois, feu files de deu. No fa falta que seguïu cap ordre en concret. Aneu amb els vostres amics, si voleu.

En Garraty es va aixecar. Estava atordit, se sentia irreal. Com si ara el seu cos pertanyés a algú altre.

—Apa, ja hi som —va dir en McVries al seu costat—. Bona sort a tothom.

—Bona sort a tu —va dir en Garraty, sorprès.

En McVries va dir:

—Tinc el cap a tres quarts de quinze.

De sobte se'l veia pàl·lid i suat, no tan superatlètic com abans. Intentava somriure i no se'n sortia. La cica-

triu se li marcava a la galta com un signe de puntuació fora de lloc.

L'Stebbins es va aixecar i va tirar cap a la part del darrere de les deu files de deu. L'Olson, en Baker, en McVries i en Garraty eren a la tercera. En Garraty tenia la boca seca. Va pensar si beure una mica d'aigua. Va decidir que no. Mai de la vida havia tingut tan presents els seus peus. No sabia si es quedaria clavat i li donarien el passaport a la línia de sortida. Es preguntava si a l'Stebbins l'eliminarien aviat, amb el sandvitx de melmelada i els pantalons porpra. O potser l'eliminarien a ell abans. Quina sensació tindria si...

El seu rellotge marcava les 8.59.

El Major estudiava un cronòmetre d'acer de butxaca. Va aixecar els dits a poc a poc, i tot va quedar suspès amb la seva mà. Els cent nanos se'l miraven atents i el silenci era terrorífic i immens. El silenci ho era tot.

El rellotge d'en Garraty va marcar les 9.00, però la mà suspesa no va baixar.

Fes-ho! Per què no ho feia?

Tenia ganes de cridar-ho.

Aleshores va recordar que tenia el rellotge un minut avançat, s'havien de sincronitzar els rellotges amb el del Major però no ho havia fet, se n'havia oblidat.

El Major va deixar caure els dits.

—Bona sort a tothom —va dir.

La seva cara era inexpressiva i les ulleres de sol li tapaven els ulls. Van començar a caminar tranquil·lament, sense empentes.

En Garraty caminava amb ells. No s'havia quedat clavat. Ningú s'havia quedat clavat. Els seus peus van

deixar enrere la fita de pedra, a pas de desfilada amb en McVries a l'esquerra i l'Olson a la dreta. El soroll dels passos era estrepitós.

Ja hi som, ja hi som, ja hi som.

De sobte li van agafar unes ganexes boges d'aturar-se. Només per veure si anaven de veres o no. Va desestimar-ho, indignat i una mica acollonit.

Van passar de l'ombra al sol calent de la primavera. Era agradable. En Garraty es va relaxar, va posar-se les mans a les butxaques i va seguir al pas d'en McVries. El grup va començar a escampar-se, cada persona trobava el seu propi ritme. El vehicle eruga avançava grinyolant per la cuneta esquerra, aixecant una mica de pols. Els petits plats de radar giraven sense parar, controlant la velocitat de cada caminant amb un sofisticat ordinador de bord. La velocitat mínima eren exactament quatre milles¹ per hora.

—Avís! Avís, número 88!

En Garraty es va sobresaltar i va mirar al voltant. Era l'Stebbins. L'Stebbins era el 88. De cop i volta va tenir la certesa que li donarien el passaport allà mateix, encara a les envistes del punt de partida.

—Molt llest —va dir l'Olson.

—Què? —va preguntar en Garraty. Va haver d'esforçar-se conscientment per moure la llengua.

—El paio rep l'avís quan encara està fresc i així es fa a la idea d'on és el mínim. I se'l pot treure del damunt amb facilitat, si camines una hora sense un altre avís, se t'anul·la un dels acumulats. Ja ho saps.

1. Una milla són 1.609,344 metres. La velocitat mínima de la Gran Caminada són 6,4 quilòmetres per hora. (N. del T.)

—Esclar que sí —va dir en Garraty. Ho deia el reglament. Et donen tres avisos. Quan baixes de les quatre milles per quart cop quedes... bé, quedes fora de la Caminada. Però si tens tres avisos i aconsegueixes caminar tres hores, tornes a zero.

—Ara el paio ja ho sap —va dir l'Olson—. I a les 10.02 ja estarà net.

En Garraty caminava a bon pas. Es trobava bé. La línia de sortida es va perdre de vista quan van arribar dalt d'un turó i van començar a baixar per una gran vall plena de pins. Aquí i allà hi havia camps rectangulars amb la terra acabada de remoure.

—M'han dit que són patates —va dir en McVries.

—Les millors del món —va respondre en Garraty automàticament.

—Ets de Maine? —va preguntar en Baker.

—Sí, del sud —va mirar cap amunt. Uns quants nanos s'havien allunyat del grup principal, devien anar gairebé a deu milles per hora. Dos d'ells duïen la mateixa jaqueta de cuir, amb el que semblaven unes àguiles a l'esquena. Era temptador agafar velocitat, però en Garraty no volia córrer. «Conserva energia sempre que puguis», Consell 13.

—La carretera passa prop del teu poble? —va preguntar en McVries.

—A unes set milles. Suposo que la meva mare i la meva nòvia em vindran a veure. —Va fer una pausa i va afegir amb compte—. Si encara camino, esclar.

—Collons, quan hi arribem encara no hi haurà ni vint-i-cinc baixes —va dir l'Olson.

Amb aquestes paraules, van callar. En Garraty sabia que no era veritat i que l'Olson també ho sabia.

Dos nanos van rebre avisos i malgrat el que havia dit l'Olson, a en Garraty cada vegada li feia un salt el cor. Va mirar l'Stebbins. Encara era al darrere, menjant un altre sandvitx de melmelada. I encara en tenia un tercer que li sobresortia de la butxaca del jersei verd i atrotinat. En Garraty es preguntava si havia set la seva mare que els havia fet, i va pensar en les galetes que la seva mare li havia donat, que gairebé li havia entaforat com si l'haguessin de protegir dels mals esperits.

—Per què no es permet que la gent vegi l'inici de la Gran Caminada? —va preguntar en Garraty.

—Desconcentra els caminants —va dir una veu aguda.

En Garraty es va girar. Era un noi fosc i menut, de mirada intensa, amb el número 5 agafat al coll de la jaqueta. En Garraty no recordava com es deia.

—Els desconcentra? —va dir.

—Sí. —El nano es va posar al costat d'en Garraty—. El Major ha dit que és molt important concentrar-se per conservar la calma al començament de la Gran Caminada. —Es va agafar el nas esmolat amb gest pensatiu. Hi tenia un granet vermell, brillant—. Hi estic d'acord. L'esverament, la gentada, més tard la televisió. Ara cal que estiguem concentrats. —Va mirar en Garraty amb uns ulls mig tancats de color marró fosc i va tornar a dir—: Concentrats.

—Jo només em concentro a passar-vos la mà per la cara —va dir l'Olson.

El número 5 es va sentir insultat.

—Has d'agafar el teu ritme. T'has de concentrar. Has de tenir un pla. Per cert, em dic Gary Barkovitch. Soc de Washington, D. C.

—Jo em dic John Carter —va dir l'Olson—. Soc de Mart.

En Barkovitch es va mossegar el llavi, es va sentir insultat, i se'n va desmarcar.

—Sempre hi ha d'haver un sonat —va dir l'Olson.

Però en Garraty creia que en Barkovitch no deia cap barrabassada, almenys fins que un dels guardes va cridar «Avís! Avís, número 5!» uns cinc minuts més tard.

—Tinc una pedra a la sabata! —va dir en Barkovitch, picat.

El soldat no va contestar. Va baixar del vehicle i es va quedar a l'altra banda de la carretera d'on era en Barkovitch. A la mà tenia un cronòmetre d'acer inoxidable com el del Major. En Barkovitch es va aturar del tot i es va descalçar. Va treure's una pedreta de la sabata. Amb la cara fosca, intensa, de color d'oliva i brillant de suor, no va fer cas al soldat quan va cridar «Segon avís, número 5». Al contrari, es va allisar amb compte el mitjó damunt del peu.

—Ai-ai-ai —va dir l'Olson. Tots s'havien girat i caminaven cap enrere.

L'Stebbins, encara a la cua, va passar pel costat d'en Barkovitch sense mirar-se'l. Ara en Barkovitch estava tot sol, una mica a la dreta de la línia blanca, cordant-se la sabata.

—Tercer avís, número 5. Últim avís.

A en Garraty li va semblar que a la panxa se li feia alguna cosa semblant a una bola de mocs enganxifosa. No volia mirar però no podia apartar la vista. Si caminava enrere, no conservava l'energia de cap manera, però tampoc podia evitar-ho. Quasi sentia com se li esmunyien els segons que li quedaven a en Barkovitch.

—Collons —va dir l’Olson—. Aquest imbècil es guanyarà el passaport.

Però llavors en Barkovitch es va aixecar. Es va aturar per espolsar-se la pols dels genolls. Va començar a trotar, es va incorporar al grup i va tornar a agafar el pas. Va avançar l’Stebbins, que seguia sense mirar-se’l, i va arribar fins a l’Olson.

Va somriure, amb els ulls marrons espurnejant.

—Ho veus? M’he pres un descans. Tot segons el meu pla.

—Això és el que creus —va dir l’Olson, en un to més alt que normalment—. Jo només sé que tens tres avisos. Pel teu minut i mig de merda hauràs de caminar tres putes hores. I per què volies descansar? Que acabem de començar, cagondeu!

En Barkovitch es va sentir ofès. Treia foc pels queixals.

—Ja veurem qui rep abans el passaport, tu o jo —va dir—. Tot segons el meu pla.

—El teu pla i el que em surt del cul s’assemblen sospitosament —va dir l’Olson i en Baker va riure.

En Barkovitch va rebufar i va passar-los al davant.

L’Olson no va poder estar-se de dir l’última:

—Compte no ensopeguis, eh? No et tornaran a avisar. Simplement...

En Barkovitch no va ni mirar enrere i l’Olson va callar a contracor.

A les 9.13 del rellotge d’en Garraty (s’havia pres la molèstia d’endarrerir el minut), el jeep del Major va arribar dalt del turó que tot just començaven a baixar. Va passar-los davant per l’altra banda del vehicle eruga i es va posar als llavis un altaveu de piles.

—Em complau anunciar-los que acaben de fer la primera milla del trajecte. També m'agradaria recordar-los que la distància més llarga a què ha arribat un destacament intacte de caminants és set milles i tres quarts. Espero que ho millorin.

El jeep va accelerar. Semblava que a l'Olson aquestes notícies l'haguessin deixat entre astorat i esporuguit. Ni vuit milles, va pensar en Garraty. No era, ni de bon tros, tan lluny com hauria imaginat. No s'esperava que ningú —ni l'Stebbins— rebés el passaport com a mínim fins al vespre. Va pensar en en Barkovitch. Només li calia baixar del mínim de velocitat durant la propera hora.

—Ray? —Era l'Art Baker. S'havia tret l'abric i el duia penjat del braç—. Alguna raó particular per fer la Gran Caminada?

En Garraty va destapar la cantimplora i va fer un glop ràpid d'aigua. Era fresca i bona. Li va deixar unes gotetes al llavi superior i se les va llepar. Eren agradables, molt, aquestes coses.

—La veritat és que no ho sé —va dir amb franquesa.

—Jo tampoc. —En Baker va rumiar un moment—. Que solies anar d'excursió, a l'escola?

—No.

—Jo tampoc. Però suposo que és igual, oi? Ara és igual.

—Sí, ara és igual —va dir en Garraty.

La conversa es va apagar. Van passar per un poblet amb una botiga i una benzinera. Dos vells seien en cadires plegables a fora de la benzinera, observant-los amb ulls mig tancats, reptilians, de persona gran. A l'entrada de la botiga, una jove havia alçat el seu fill petit perquè pogués veure'ls. I un parell de nanos més grans, d'uns

dotze anys, va deduir en Garraty, van mirar amb recança com s'allunyaven.

Alguns dels nanos van començar a especular quina distància havien caminat. Corria el rumor que un segon vehicle eruga havia sortit per cobrir la mitja dotzena de nois que anaven al davant, que ja quedaven completament fora de vista. Algú va dir que anaven a set milles per hora. Algú va dir que a deu. Algú va dir convençut que un dels de davant flaquejava i l'havien avisat dues vegades. En Garraty es va preguntar per què no l'havien atrapat ells si això era cert.

L'Olson va acabar-se la xocolatina que havia començat a la línia de sortida i va beure una mica d'aigua. Alguns dels altres també menjaven, però en Garraty va decidir que esperaria fins a tenir gana de debò. Havia sentit a dir que els concentrats eren força bons. Els donaven als astronautes quan anaven a l'espai.

Tocades les 10, van passar un rètol on hi posava LIMESTONE 10 MILLES. En Garraty va recordar l'única Gran Caminada a la qual el seu pare li havia deixat assistir. Havien anat a Freeport i els havien vist com la creuaven. La mare els havia acompanyat. Els caminants estaven cansats i tenien els ulls enfonsats, quasi no eren conscients dels ànims i les salutacions i els visques constants que la gent feia als preferits i pels qui havien apostat. Més tard, aquell mateix dia, el seu pare li va explicar que la gent omplia els vorals de les carreteres a partir de Bangor. El recorregut pel camp no era tan interessant i la carretera estava estrictament acordonada —potser perquè es poguessin concentrar a conservar la calma, com havia dit en Barkovitch. Però a mesura que passava el temps, era més emocionant, esclar.

Quan els caminants van creuar Freeport aquell any feia setanta-dues hores que eren a la carretera. En Garraty tenia deu anys i tot el sobrepassava. El Major va fer un discurs a la concurrència quan els nanos encara eren a cinc milles de la ciutat. Va començar amb «competició», va passar a «patriotisme» i va acabar amb una cosa que es deia «producte interior brut» —a en Garraty el va fer riure, perquè per ell brut volia dir alguna cosa fastigosa, com ara mocs. S'havia menjat sis salsitxes i quan per fi va veure els caminants, es va pixar a sobre.

Un nano cridava. Era el que recordava millor. Cada vegada que feia un pas cridava: No puc. NO PUC. No puc. NO PUC. Però seguia caminant. Tots seguien caminant i no van trigar a perdre's de vista després de passar la Interestatal 1. En Garraty es va quedar una mica decebut perquè no havia vist ningú rebre el passaport. Mai va tornar a cap Gran Caminada. Aquella nit en Garraty va sentir com el seu pare cridava fort a algú per telèfon, com feia quan anava borratxo o parlava de política, i la mare al darrere, amb el seu murmuri conspirador, demanant-li que parés, sisplau para, abans que algú pesqués la seva conversa en la línia de telèfon compartida.

En Garraty va beure una mica més d'aigua i va preguntar-se com li devia anar a en Barkovitch.

Van passar més cases. Les famílies seien a fora, als seus jardins, somrient, saludant, bevent coca-cola.

—Garraty —va dir en McVries—. Renoi, no t'ho perdís.

Una noieta bonica, d'uns setze anys, amb una brusa blanca i uns pantalons de quadres vermells, ensenyava una pancarta escrita amb retolador: FORÇA, GARRATY, NÚMERO 47. T'estimem, Ray, el «Noi de Maine».

El cor li va fer un bot. De cop i volta, va saber que guanyaria. La noia anònima n'era la prova.

L'Olson li va fer un xiulet lasciu i es va començar a ficar i treure el dit índex al puny de l'altra mà. En Garraty va pensar que s'havia d'estar malalt per fer això.

A la merda el Consell Tretze. En Garraty va córrer cap a la banda. La noia va veure el seu número i va xisclar. Se li va llençar al damunt i li va fer un bon petó. Tot d'una en Garraty estava molt suat i excitat. Li va tornar el petó amb ganes. La noia li va enfonsar la llengua a la boca dues vegades, delicadament. Sense quasi adonar-se del que feia, en Garraty li va posar la mà al cul i el va prémer suaument.

—Avis! Avis número 47!

En Garraty va recular i va somriure.

—Gràcies.

—Oh... oh... oh, de res! —Tenia els ulls lluents.

Intentava trobar alguna cosa més a dir, però va veure que el soldat obria la boca per donar-li el segon avis. Va tornar al trot al seu lloc, panteixant una mica i somrient. Però se sentia una mica culpable d'haver-se saltat el Consell Tretze.

L'Olson també somreia.

—Jo per això hauria deixat que m'avisessin tres vegades.

En Garraty no va respondre, però es va girar i va caminar enrere per saludar la noia. Quan la va perdre de vista, va fer mitja volta i va començar a caminar a bon pas. Al cap d'una hora, ja no tindria l'avis. Havia d'anar amb compte de no rebre'n un altre. Però estava content. Se sentia en forma. Com si pogués caminar sense parar fins a Florida. Va començar a anar més ràpid.

—Ray. —En McVries encara somreia—. Quina pressa tens?

Sí, tenia raó. Consell Sis: «A poc a poc i bona lletra».

—Gràcies.

En McVries va seguir somrient.

—No m'ho agraeixis gaire, que jo també vull guanyar.

En Garraty se'l va mirar, desconcertat.

—Aviam, que no som els Tres Mosqueters. Sembles bon paio i és evident que els encantes a les nenes maques. Però si caus, jo no t'aixecaré.

—Esclar. —També va somriure-li, però li va quedar un somriure trist.

—Per altra banda —va arrossegar les paraules en Baker—, com que tots plegats estem ficats en aquest merder, podríem aprofitar i entretenir-nos els uns als altres.

—Per què no? —va somriure en McVries.

Van arribar a una pujada i van callar per no quedar-se sense alè. A mitja pujada, en Garraty es va treure la jaqueta i se la va posar a l'espatlla. Al cap de poc, van veure el jersei que algú havia deixat a la carretera. Aquesta nit, va pensar en Garraty, algú el trobarà a faltar. Més amunt, un parell dels caminants que anaven primers començaven a abaixar el ritme.

En Garraty es va concentrar a atrapar-los i deixar-los enrere. Encara es trobava bé. Se sentia fort.